

KULTŪRINĖ STOVYKLA HIUTENFELDE: ATVAŽIUOK IR TU!

Jau treti metai Hiutenfelde (Heseno žemė, Vokietija) vyksta tautinė-etnokultūrinė vasaros stovykla lietuviams organizuojama Jurgitos Noreikaitės-Pickel inciatyva. Šių metų (liepos 25 d. – rugpjūčio 2 d.) tema – pasaka „Eglė Žalčių karalienė“. 7-12 m. lietuvių kilmės vaikai atvyko iš skirtingų Vokietijos regionų bei Lietuvos, Šveicarijos. Vokietijoje skirtingose žemėse šešių savaičių vasaros atostogų laikas nesutampa. Ne visi galėjo pasinaudoti šia puikia proga.

Gamtos apsuptyje įsikūrusi Vasario 16-oji gimnazija turi gerai išvystytą bazę istorinės Renhofo pilies teritorijoje, kurioje vaikai gali atsipalaiduoti nuo rutinos.

Stovyklos atidarymas. 2015. Dariaus Šulco nuotrauka.

Susipažinimo ratelyje naujų stovyklos draugų vardus įsiminti ir pakartoti nebuvo lengva, bet smagu. Vaikams į žaidimą padėjo įsilieti Nikodemas Lukšė (muzikos akademijos studentas) bei Anželika Jankauskienė (teatro meno pedagogė, režisierė, aktorė). Dr. Sandra Petraškaitė-Pabst iš Štutgarto vaikams priimtina kalba pasekė vieną gražiausių lietuvių liaudies pasakų „Eglė žalčių karalienė“, supažindino su karpiniais bei pamokė karpyti sugalvotą karpinį šios pasakos motyvais. Vaikai užrašydami savo vardą juos klijavo parodai ant lango. Kiti nurašė sudėliotus sakinius iš šios autentiškos pasakos, taip įsimindami lietuvišką žodį. Treti piešė patikusius pasakos personažus.

Kiekvieną anstyvą rytą, lydint gitaros garsams bei dainai „labas rytas“, kėlė N. Lukšė. Pasirąžę, akis pratrynę tiek vadovai, tiek vaikai eidavo į kiemą mankštintis su Mariumi Karaliumi. Pasimankštinę turėdavo laiko nusiprausti. O tuomet rikiuodavosi prie ąžuolo ir eidavo kelti vėliavos. Tai – svarbus ritualas tiek ryte, tiek vakare, kartu giedant himną. Gardžiai papusryčiavę, padedant būrio vadovams R. Lazutai bei M. Butkui, M. Šmitienei, N. Lukšei, A. Jankauskienei vaikai tvarkydavosi savo teritorijas (valgyklą, kiemą, bendrabutį, salę). Na, o tada prasidėdavo užsiėmimai. Jų buvo daug ir įdomių.

Klaipėdos universiteto lektorė, režisierė, teatrologė-lėlininkė, dramos pedagogė Salomėja Burneikaitė atvežė dovanų kankorėžį, kuris kvepia Lietuva. Įkvėpdami kankorėžio kvapo jį siuntėme vienas kitam. Įgijome įdomią, naują patirtį. Vilnonių siūlų ritinys jungė mus rate, kuriame jautėmės artimi su senove, su stovinčiais rate.

Dar vienas įsimintinas momentas. Vaikai tylėdami, lyg „Drebulė“ neišduodanti tėvelio vardo, vedini suaugusiųjų, įsikibę į vieno ritinio siūlą keliavo per parką į Renhofo pilį. Nenustygstantiems vaikams -nelengva misija, tačiau nei vienas nenorėjo išduoti…

Atvažiuok kitais metais ir Tu! 2015. Astos Sakauskaitės-Harms nuotrauka.

Angelė Daiva Digaitytė mokino pasidaryti tautiniais rūbais skudurines lėles, berniukams – berniukus, o mergaitėms – mergaites. Ne visiems buvo lengva.

Kantrybės nestokojanti ponia Daiva iš Liudvigshafeno mielai padėjo, patarė. Tad jos dėka kiekvienas įsigijome savo rankomis pagamintą lėlę.

Dar vienas rytinis užsiėmimas rankdarbių tema su šia, iš Žemaitijos kilusia, rankdarbių mokytoja – tautinių juostelių pynimas prasidėjo dokumentiniu filmu, kaip įžanga vaikams padedant suprasti iš kur atsirado juostos, kokie tautiniai motyvai, regionų skirtumai pagal raštus, spalvas. Pats pynimo procesas patiko tiek mažiems, tiek dideliems.

Kokia stovykla be vakarinio žygio? Šį kartą ponia Jurgita Noreikaitė-Pickel suorganizavo išvyką pas bitininką. Vaikai stebėjo bites, ieškojo bičių motinėlės, ragavo medų su koriais. Daugumai tai buvo naujiena, jog korys panašus į kramtomą gumą, kurios negalima nuryti, tačiau už ją daug skanesnis ir saldesnis. Po to ėjome pasivaikščioti po mišką. Vakarėjant pas bitininką ant laužo kepėm bulves. Grįžus į stovyklą, nors ir vėlu, nevalia nenuleisti vėliavos. Mažuosius paguldę, su vyresnėliais vaikais, nors ir pavargę, bet noriai nuleidome vėliavą .

Į Haidelbergo zoologijos sodą važiavome viešuoju transportu. Stovyklos vadovės Jurgitos N.-Pickel išspausdintas nuvykimo ir parvykimo planas puikiai suveikė. Autobuse mergaitės traukė dainas, tad vienos valandos kelias neprailgo. Nuvykę pasiskirstėme į grupes, susitarę prie kavinės pietums susitikti. Vaikams smagu buvo išvysti masyvius vėžlius, ruonius, flamingus, kengūras.

Dar viena stovyklautojų išvyka – į Viernheimo lauko baseiną. Vaikams tai buvo gan ilgai laukta staigmena, nes prieš tai oras nieko gero nežadėjo, o ir dėl įtemptos stovyklos dienotvarkės. Tiems, kurie ne pirmą kartą stovyklauja Hiutenfelde, tai vienas iš smagiausių momentų kartu su sutiktais naujais draugais pasipliuškenti. N. Lukšė nesiskyrė su gitara, ne tik prie laužo, ar stovyklos susiėjimuose, bet ir autobuse linksmai dainavo dainas.

Atrodytų, jog ir viskas aprašyta, bet dar ne viskas. Dar šiame stovyklos projekte buvo ir sporto popietė, kurią surengė Darius Šulcas. Ji vyko Hiutenfeldo miestelio „Bolzplatzo“ futbolo aikštelėje . Vaikai pasikeisdami spardė kamuolį į vartus bei žaidė kitus sportinius žaidimus fantastiškai žaviame gamtos peizaže.

O kur dar talentų vakaras? Tai vaikų, net ir pačių vadovų pasirodymas nuostabios Renhofo pilies salėje. Vaikai stengėsi, ruošėsi savo pasirodymams. Vieni šoko, kiti grojo pianinu, ar net ir kitais mušė būgnu, dainavo, pasakojo ankedotus ir dar visokiausių įdomybių išmislijo. Vakaras buvo ilgas, bet nenuobodus. Jį vedė

vadovė Anželika. Populiariausias buvo vadovas Mindaugas, kuris rodė su kortomis triukus. Visas pulkas vaikų jį apstojo. Komisija tarėsi dėl nominacijų,- linksmiausia, teatrališkiausia, muzikaliausia, originaliausia, sportiškiausia, nuoširdžiausia. Po nominacijų įteikimo visi vaikai gavo prizus.

Mokomės žaisdami. 2015. Astos Sakauskaitės-Harms nuotrauka.

Labai džiugu, jog stovyklai laiko atrado Vasario 16-osios gimnazijos ilgametė anglų k. mokytoja Marija Šmitienė, visų mielai vadinama Maryte. Ji žaismingai bendravo su vaikais, bet ir aprodė gimnazijos chemijos laboratoriją, biblioteką. Vaikams buvo dar viena atrakcija. Kai kurie vaikai siejo viltis čia pasilikti mokintis. Kas žino galbūt jie sugrįš, bet jau, kaip mokiniai. Gerbiama M. Šmitienė prie stovyklos prisidėjo ir kaip fotgrafė, įamžindama daug šviesių akimirkų.

Stovyklos uždarymą vainikavo per trumpą laiką parašytas bei pastatytas spektaklis „Eglė žalčių karalienė“ (režisierė A. Jankauskienė). Vadovas N. Lukšė kūrė muzikinę dalį. Profesionaliai atliko pagrindinius vaidmenis „Eglę“ – Urtė, „Žilviną“ – Otas. Pastarasis net ir pats vieną Žilvino dainą parašė. Tautiniai

kostiumai puošė jaunuosius aktorius. Tiek tėvai, tiek patys vaikai buvo sužavėti spektakliu. Stovyklos vadovų pastangos atsipirko su kaupu.

Po spektaklio visi buvo pakviesti į aikštę, kurioje vaikai, būrių vadovai gavo atsisveikinimo dovanas. Pagrindinei nuotraukai pakvietė Darius Šulcas. Su džiaugsmu, kartu ir liūdėsio kartėliu vaikai apglėbė dideliu glėbiu stovyklos vadovę Jurgitą N.-Pickel. Kartu šokome „Oirą“. Nuleisdami vėliavą paskelbėme stovyklos uždarymą.

Kaip bebūtų sunku išsiskirti, bet juk tai ne paskutinis kartas. Čia atvyksime vėl kitais metais. Atvažiuok ir Tu!

Asta Sakauskaitė-Harms